Мъгли въ машината

Защо е толкозъ тъжно, беззвучно
небето? Тегне-тежко отъ тинята.
Въ душата тлеятъ някакви си вихъ
като внезапно спрели динами
Въ които бликатъ ритъмъ и обая
Нима ли ги? Иди ти! Срѣдъ машинитѣ
душата ти ще бъде преродена
Отъ силата като вѣчно млади,
Отъ този вой, отъ този огроменъ звънъ
подъ който бие тазъ шеметна година
И ти ще чуешъ въ някаква хипноза
озарена далечно свой пѣсъ за
дари и стоманитѣ ти не ще да стра
отиди като нѣкога въ наркоза
А твоитѣ малки сили тамъ съ труда
[illegible] съ дълбоко ви [illegible]
ще оживятъ и шемета да е въ изгрѣ
машината ще ги облъхне
тогава кой тогава ще ги пробуди
Нима огънътъ ти повехналъ безъ звънъ
Нима душата ти [illegible]
имѣла